

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593275904/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

»Ved at lade ham vide, at De ikke vil have det.«

»Hm, ja; men saa spillede han alligevel og tabte Freidigheden overfor mig. Jeg har ikke Lyst til at miste en Ven i min Søn.«

Nogen Tid efter bad Greven mig at gjøre en Tour med til Roeskilde, og jeg greb med Fornøielse Leiligheden til at see Domkirken, hvor jeg, sandt at sige, aldrig havde været. Der var Marked i Byen, og da vi kom fra Domkirken, saae vi en Gruppe Mennesker, der i en Krog af Pladsen syntes ivrig beskæftigede med Noget, der laa paa Jorden. Vi gik nærmere og saae, at der inde i Kredsen sad en Mand paa Huk og lagde tre Bunker Kort ved Siden af hinanden. En for en loffede han Bunkerne og viste det nederste Kort. De vare: Kløver To, Spader Otte og Hjerter Konge. Efter at have viist dem frem lagde han atter Bunkerne ned og sagde: »Nu har De Alle seet, hvor Hjerter Konge er; men jeg holder en Daler mod en Mark, at Ingen alligevel kan pege Bunken ud!»

»Men jeg saae det jo!» sagde Greven, »Her er Marken! Det er den midterste Bunke!»

»Værsgo og vend den,« sagde Manden.

Greven vendte den, og det var Spader Otte.

»Endnu engang! Jeg holder to Mark!» raabte Greven.

Saadan blev det ved, bestandig »dobbelts op«, indtil Greven havde tabt alle de Penge, han havde hos sig, omtrent 170 Rdl.

Hverken da vi gik derfra eller senere paa Hjemtouren, sagde Greven et Ord om denne Scene, men overlod det formodenlig til mig at forklare mig, hvem hans Hr. Søn slægtede paa.

Han var aabenbart selv en lidenskabelig Spiller, jeg saae senere flere Exempler derpaa; men han var tillige en Mand med store Interesser, Spillet kom kun over ham som pludselig, voldsom Afbrydelse, eller: han var en solid Bygning, hvor Spillet kunde fare ind ad de aabentstaaende Vinduer, men ikke røkke Grunden. Han havde mange Egenskaber, der maatte paavirke mig, i detmindste for en Tid. Han var den første virkelige Adelsmand, jeg havde truffet paa, og skjøndt jeg hverken fra min Barndom var vant til at føle mig lavt stillet eller i mine Ungdomsdrømme fandt Nogetsomhelst for høit til mig, maatte jeg dog uvilkaarlig see op til hans af Verden anerkjendte, arvede Stilling og være nysgjerrig overfor et saadant i min Omgangskreds sjældent Exemplar. Han havde besøgt saagodtsom alle europæiske Hoffer, og hvad jeg derfor især forskede efter hos ham, var Tegn paa